

udtalt, svinder i Forhold dertil, eftersom Skatten tvinger Sælgeren til at dele sin Avance med Kommunen. Netop Tilvækstskattens *progressive* Skikkelse ytrer her sin fortrinlige Virkning. Naar Gevinsten i Virkeligheden vokser derved, at man venter med Salget, som Ejeren haaber, stiger tillige Skatteprocenten med Gevinstens Størrelse. Og saaledes bliver Opsættelsen meningsløs, ja, farlig, eftersom midlertidige Tilbageslag ikke ere udelukkede. Det har derfor ej heller overrasket mig, at Mellemlhandlere med betydelige Forretningsforbindelser lejlighedsvis, og uden at jeg havde spurgt dem om det, meddelte mig, at de havde givet deres Kunder det indstændige Raad, at de paa Grund af Tilvækstskattens forestaaende Indførelse ikke alt for længe skulde opsætte de projekterede Salg og ikke burde vente paa yderligere Prisstigning. Det viser kun, at disse Folk have det rigtige Blik for Skattens antagelige Virkninger. Men det viser tillige tydeligt, hvor Modstanden imod Tilvækstskatten maa finde sin naturlige Jordbund. Man kan rigtignok ikke fortænke dem, som have en Interesse af at nyde den muligst største Profit saa ubeskaaren, i, at de fra deres Standpunkt af alle Kræfter sætte sig imod, at den ny Skat indføres. Men hvad der ubetinget maa fordres, er, at Profitinteressen, hvor den gør sig gældende, viser sig i sin sande Skikkelse, taler rent ud af Posen og ikke optræder paa nogen Maade maskeret, navnlig ikke under den offentlige Interesses Maske. Saa vil Striden imellem Almenvellet og Særinteresserne blive udfægtet paa en ærlig Maade, og vi behøve ikke at være bange for, til hvilken Side Sejren tilsidst maa vende sig.

En interessant Bekræftelse af Mellemlhandlernes Opfattelse anfører jeg efter en Avisartikel angaaende den nyeste Forretningsberetning fra en stor Hypotekbank, Kreditkassen for vesttyske Ejendomme i Köln. Heri udtales der følgende: „Den Uro, som har angrebet Grundejerkredsene paa Grund af den i flere Byer indførte eller projekterede Værditilvækstskat, anser Beretningen for at være ubegrundet, og der siges tværtimod, at Skatten er et passende Mittel til at sætte en Stopper for den usunde Spekulation i faste Ejendomme“. Denne Beretning kommer fra *Köln*, hvor man har indhøstet de nyeste Erfaringer paa Tilvækstskattens Omraade.

Hvad angaar Udviklingen af Jordbundens Priser, saa vil naturligvis, jo hurtigere og stærkere Omsætningen gaar for sig, og jo mere der ved den nævnte Skat sættes en Stopper for Spekulationen i faste Ejendomme, en usund Prisstigning forebygges desto stærkere. Men derfor behøve vi ikke at være bange for den *finansielle* Interesse. Prisen paa faste Ejendomme vil i det hele taget ikke miste sin stigende Retning, om endogsaa Udviklingens Tempo ikke vil blive feberagtig usundt. Tilbagevirkninger ville være udelukkede efter det Maal, Ejendomsspekulationen vil være indskrænket til. Naar Byens økonomiske Udvikling gaar fremad, udebliver Virkningen ingenlunde i Henseende til Jordbundens Vurdering. Dens Værdi gaar fremad i samme Forhold, i hvilket Livet og Økonomien paa denne Jordbund tage til i indre og ydre Værdi. Og naar det finansielle Resultat, særlig i den første Tid, ikke straks møder som en Guld-Skylregn, saa vil den, ligesom i Staten og i Riget, til Gængæld være mere *vedholdende*. En *varig* Regn begynder jo som bekendt altid jævnt.

Hvad angaar den *økonomiske* Virkning, saa koncentrerer den sig ganske naturligt i det meget berettigede Spørgsmaal: Vil denne Skat da ogsaa i Virkeligheden falde Sælgerne til Last? Vil den virkelig blot danne en Formindskelse af sammes Gevinst, eller vil den *falde Køberen* eller endogsaa *Lejerne* til Byrde? Vil den overhovedet *kunne* gøre dette og under hvilke Forudsætninger? I dette Spørgsmaal ligger der uden Tvivl en Anstødssten for mange, som i og for sig staa med Sympati lige overfor Tanken om Beskatningen af den ikke fortjente Værditilvækst. Denne Sten maa derfor ryddes af Vejen, naar Skatten skal synes at være acceptabel. Man kan ikke nøjes med, at den har en berettiget Tendens og vil mildne de betænkelige Følger af den nuværende Udvikling af Jordbundsforholdene — den kan tværtimod først da bydes Velkommen, naar vi med Sikkerhed kunne stole paa, at den ogsaa *naar* dette Maal, at den udelukkende afkorter Sælgerens Gevinst, for saa vidt denne ikke er fortjent, og at den Udvej, som Sælgeren mulig vilde benytte sig af til at gøre denne Afkortning illusorisk ved at kaste den af sig over paa Køberen, som da vilde vælte den videre fra sig og navnlig over paa Lejerne, er grundigt og for stæde afspærret.

Vi maa med desto større Sikkerhed konstatere dette, fordi enhver Interessent, som skal bringe et Offer, hvad enten det angaar en Skat eller en af sine Arbejdere gennemført Lønningsforhøjelse eller en sine Kunder eller Leverandører ydet Rabat, eller hvad som helst andet, vil være betænkt paa at vælte dette Offer af sig over paa